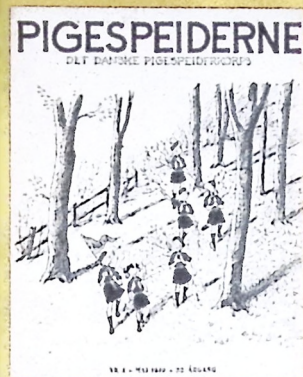

Pigespejderne

5

Medlemsblad udgivet af
Det Danske Pigespejderkorps
50. årgang, Oktober 1968

1918
1968

1918
1968

Pigespejderne

Medlemsblad, udgivet af Det Danske Pigespejderkorps.

Udkommer med 6 numre årligt.

Redaktion: Erantisvej 21, 4520 Svinninge Sj. Tlf. Svinninge (03-465) 178, bedst efter kl. 14.

I redaktionen: Karen Sørensen, Gurli Christiansen, Kirsten Astrup Larsen, Lis Jørgensen, Karen Nordstrøm (blåmejsstof) og Ella Breinholdt Iversen (ansvarsh.)

Administration og ekspedition: Korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø.

Postbox: Inger Rosenkilde, Jyllandsgade 96, 6700 Esbjerg.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Enkelt-abonnement tegnes på Korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 15,00 – på giro 86.000. Enkelte eksemplarer samme sted mod betaling af kr. 3,00.

Bidrag til „Pigespejderne“ indsendes senest 6 uger før bladet skal udkomme.

Ethvert indlæg skal være forsynet med navn og adresse for at finde optagelse.

INDHOLD:

Korpslejr 1970	3
Bolle beretter	4
Spejder i en storby	7
Kertelejr 1969	8
Vand og frimærker	8
Festlig hyttedag i Odense	9
International sang	9
Vi syr og snakker internationalt ..	10
Blå-grønt stof	12
Månedens stjernebilleder	13
Mest for seniorer	14
Gemmesider	15
Gæstfriheden, der blev til USA-tur ..	19
Juliette Low samling	20
Blåmejsesider	21
Kløverstof	25
Min mening	26
Skiferie på Our Chalet	27
Småtterier	28
Tinka	28
Seniordyst	32

U.S.A.

De amerikanske pigespejdere sender igen en dejlig indbydelse til 2 danske senior-spejdere.

1969 FINE CREEK CORRAL, IDAHO

Tid: 11. juli–23. august 1969.

Der bliver ophold i spejderhjem (i en anden stat) 11. juli–20. juli, – lejr i Fine Creek Corral 20. juli–3. august (herunder 3 dage i spejderhjem i Silver Sage Council, som ejer Fine Creek Corral), og endelig ophold igen i spejderhjem 3.–23. august.

Betingelser: være 16, 17 eller 18 år, når turen foretages, – være aktiv, dygtigt medlem af en seniorgruppe, – have et godt helbred og kunne fremvise attest herfor, være villig til at underkaste sig vaccinationer af forskellig art.

Endvidere skal man være dygtig til at tale og forstå engelsk, være lejr vant og dygtig til al udendørs spejdersport, samt gerne have nogen øvelse i at ride.

Endelig forventes det, at deltagerne er indstillet på at fortsætte i spejderarbejdet mindst to år frem i tiden.

Pris: De amerikanske pigespejdere betaler alle rejseudgifter i USA, lejrkontingent og forsikring, samt hjemrejsen helt til deltagerens bopæl.

Deltagerne skal selv betale rejsen fra Danmark til USA samt alle udgifter til pas, visum, helbredsundersøgelse, vaccinationer og andre forberedelser, samt naturligvis alle personlige udgifter og lommepenge.

Ansøgningsfrist: 1. november 1968. Ansøgningskema rekvireres fra og indsendes til: Det Danske Pigespejderkorps, Hunderupvej 67, 5000 Odense. Ansøgning skal anbefales af fører og divisionschef.

Ansøgere må være villige til at deltage i udvælgelse under en eller anden form, hvis der melder sig flere, kvalificerede ansøgere.

Fine Creek Corral er en rigtig Ranch, som ejes af spejderne, og der vil blive lejlighed til at drive forskellig sport: ride, kaste med lass, vaske guld, udforske dalen ved „River of no return“ til hest eller til fods, der er også lejlighed til at ro, bygge hytter og leve primitivt lejr liv.

Korpslejr 1970

Vi mødes alle i korpslejren i 1970. Vi kan allerede nu røbe, at den kommer til at ligge i Sønderjylland, nærmere betegnet ved Hostrup sø.

Og vi kan røbe, at den holdes i sommerferiens første halvdel.

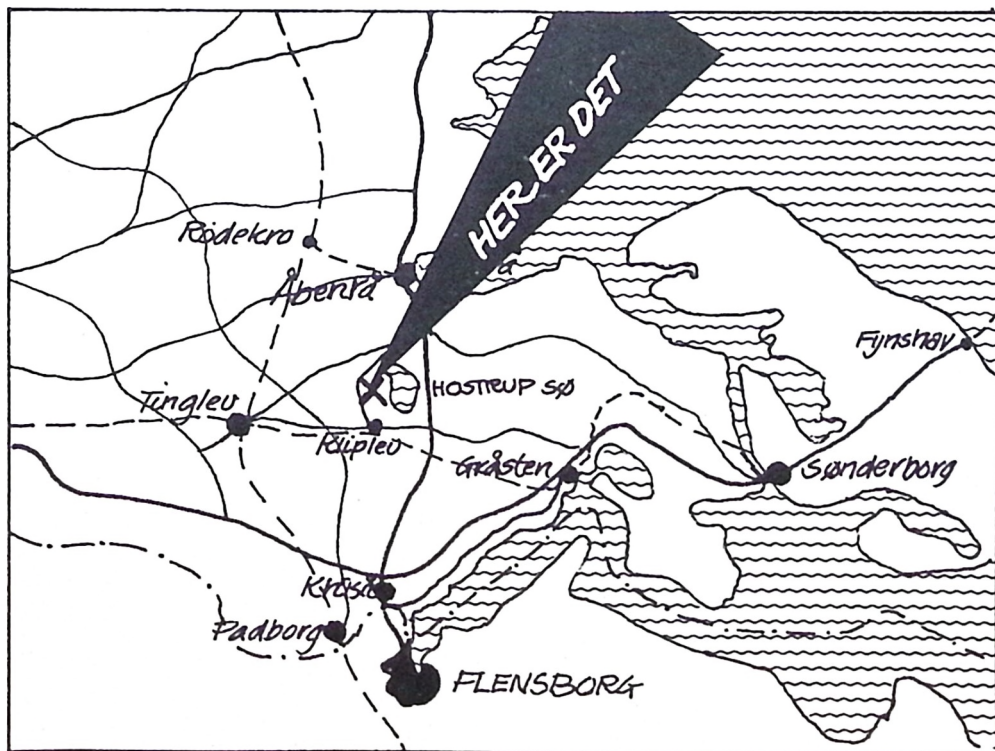
Der lægges op til, at Korpslejren 1970 skal blive alle tiders oplevelse for deltagerne. Et udvalg er for længst gået i gang med at tilrettelægge lejren, og vi ved, at de sætter alt ind på at skabe

den helt rigtige lejr for Danmarks glade blå.

I de kommende numre af „Pigespejderen“ glæder vi os til at kunne fortælle dig mere og mere om korpslejren i 1970.

Du kan roligt begynde at spare penge sammen til lejren. Du vil ikke fortryde at være med, for en korpslejr er altid en meget stor oplevelse.

Vi ses i KORPSLEJREN 1970.

Rosen fra Fyn

»DET vil jeg ikke ønske min værste fjende!!«, siger min mormor, når hun engang imellem har oplevet noget helt forfærdeligt, og så lyser hendes øjne som om hun udmærket godt kunne tænke sig denne fjende midt i suppedasen, men at hun bare ikke kan lide at være ved det.

Skulle jeg komme i den ubehagelige situation at skulle ønske noget ondt for et andet menneske, så ved jeg præcist, hvad jeg skal ønske for ham eller hende. Vedkommende skal være bondepige på Nordfalster i det 18. århundrede!

Jeg har mærket på min egen krop, hvordan det føles, og I kan tro mig, det føltes som en straf!

Det hele begyndte med, at jeg, kort før jeg rejste ud til jubilæumslejren på Ceylon, fik brev derude fra, at de meget gerne så, at jeg medbragte en nationaldragt og forberedte mig på noget national underholdning til den store kulturelle aften, som blev arrangeret i forbindelse med lejren. Hos korpset fik jeg lov til at leje en nationaldragt og med den og en dåse knappenåle i bagagen drog jeg så ud, hvor peberet gror.

Den dag, hvor kulturen skulle blomstre, begyndte jeg tidligt at omskabe mig til en bondepige fra Nordfalster. Jeg var nødt til at flytte ind i køkkenteltet, mens omskabelsen stod på, for dels var det lille varme telt, som jeg delte med Mitrhiko fra Tokio, så lavt, at jeg kun kunne være der, når jeg lå på knæ, dels var Mitchiko ved at blive syg af grin ved at se mig rulle mig ind i alle disse gevanter; mens hun selv blot skulle iføre sig en sindsygt lækker lyse-

blå kimono med ærmer så vide, at hun kunne have krøbet den vej i den.

Først iførte jeg mig en hørlærreds-særk – håndsømmet med små bitte sting – og et stribet skørt, som skulle bindes på maven. Derefter trak jeg i en strikket troje, der var mørkegrøn, strikket på de fineste pinde med et meget indviklet mønster, lukket helt op i halsen og med ærmer, der sluttede neden for albuen. Oven på det bar jeg et ternet skørt, der til en afveksling skulle bindes på ryggen.

Så stod der i „brugsanvisningen“, som jeg heldigvis havde med hjemmefra, at jeg skulle iføre mig et par løse sorte ærmer med roser på. De blev hæftet fast på den grønne strikkede med 4–5 knappenåle, og for at dække over sammenhæftningen skulle jeg så knappe et par lilla manchetter med guldfrynser udenpå. Nu var tiden kommet, hvor jeg skulle trække i selve kjolen. Den var tung som et ondt år og lige så lang! Mørkegråt, svært klæde, der blev snoret sammen over barmen med en sølv-

kæde på samme måde som en skistøvle. Et lille blomstret sjal med sorte frynser fik jeg lagt om nakken, det lunede godt i de cirka 40 graders varme, og snipperne skulle stoppes ned i udskæringen, så jeg fik efterhånden bryst og bringe som en kanariefugl, – og jeg som ellers aldrig plejer at have noget at prale af i den retning!

Hele denne kunstige barm skulle dækkes af et stykke lilla silke med guldfrynser mage til manchetterne og fæstes omhyggeligt med knappenåle, så I kan tro, jeg var glad for, at det ikke var mig selv, der bulede så meget indenfor udskæringen!

Er jeg mon så ikke ved at være igen-nem påklædningens trængsler? Nej, for søren, jeg havde nær glemt „Kys-mig-ikke-hatten“. Det var én med garanti i, skal jeg love for! Den bestod af et stort stykke hvidt stof med kniplinger i kanten, og det var stivet så voldsomt, at kniplingerne virkede som en mellemting mellem pigtråd og glasskår. Dette stykke blev formet til et mægtigt kræmmerhus og anbragt på hovedet af mig – med glasskårene fremad. For at jeg også selv kunne mærke lidt kriblen, blev det sat fast med knappenåle, hvorefter jeg fik en lille foret kyse med flere meter lange silkebånd på som kronen på værket. Der stod jeg så, med sløjfe under hagen og så sød ud, der var ikke mulighed for andet, for hvis jeg bevægede mig den mindste smule, var der straks en knappenål, der mindede mig om, hvorledes jeg havde fået hele stadsen til at hænge fast.

Nå, så var jeg da endelig kommet i stadsen, og det samme var alle de andre udenlandske deltagere. Deres natio-

naldragter virkede lidt mere behagelige i tropevarmen, New Zeeländerne var i maoriskørter af pindsvinepigge, inderne var i farvestrålende sarier, canadierne var i noget kortskørtet noget, der godt kunne minde om skotternes kilt, kineserne og japanerne i kimonoer, og der var mange forskellige ceylonesiske dragter, svøbt og draperet på de mest fantasifulde måder.

Da klokken var to skulle forstillingen begynde. 5–600 spejdere havde taget plads rundt om Calverly Green, den store plads, hvor æreslogen var anbragt i den ene ende og hvor flagene vajede i den anden ende. Så kom eftermiddagens æresgæst, lady Baden-Powell.

Vi skulle hvert hold for sig bringe noget underholdning hjemmefra. Au-

stralierne havde en vanvittig skæg fremvisning af Australiens dyreverden, hvor én af pigerne var klædt ud som dyrepasser og de andre optrådte som pungrotte, kænguru, struds, næbdyr o.s.v. Canadierne dansede square-dance, mens japanerne viste, hvorledes man i deres hjemland laver en the-ceremoni. Pigerne fra Hong-Kong dansede en dans med nogle lange silkeflag, som de hvirvlede rundt i luften, amerikanerne havde et indianeroptrin, men hvad skal en enlig dansk pige, der er udklædt som en bondepige fra Nordfalster lave i sådan et selskab?

Det havde jeg gjort mig mine spekulationer om forinden, kan I tro. Jeg kunne ikke danse den toppede høne, når jeg nu var helt alene. Jeg gjorde mig virkelig umage for at finde en én-personers-folkedans, men det findes vist ikke. Så kunne jeg jo også blot træde frem foran mikrofonen, holde ud i forklædet (ja, sådan ét havde jeg også på, det glemte jeg vist at få med før) og med spæd røst synge „Jeg elsker de grønne lunde“, og det havde jeg også tænkt mig, indtil jeg besøgte min gamle tropsfører Susan, da jeg var på gennemrejse i København.

„Er du tosset“, sagde hun, „hvis 500 piger skal sidde i 40 graders varme i 3 timer og SE på, at nogle danser, og HØRE på, at andre synger, så ender det meget hurtigt med, at de falder i søvn. Du skal sætte dem i sving. Lær dem en danske sang, hvad med „Rosen fra Fyn?“

Jeg ved ikke om I kender den. Det er en kanon, som bare indeholder disse tre ord, og de synges fire gange på en køn

men letfattelig melodi. Den kendte jeg godt, og den instuderede jeg.

Da „Bølle from Denmark“ blev kaldt frem til mikrofonen lettede jeg mig med besvær fra stolen. Jeg havde nærmest på fornemmelsen at jeg klæbede fast til den af bare varme.

På mit mest formfuldendte engelsk spurgte jeg, om de ville hjælpe mig at synge en dansk sang. Det ville de selvfølgelig gerne, og da jeg havde sunget den tre gange for dem, så kunne de synge den selv. Der er noget betagende i at stå på en enorm stor græsplæne og høre 600 mennesker synge en sang, som man lige selv har lært dem. Men det var jo ikke nok, at de kunne synge den, den skulle også synges som kanon. Med et par let bydende håndbevægelser delte jeg dem allesammen ind i fire kor og så sang de „Rosen fra Fyn“ under min værdige direktion. Til en begyndelse gik det ganske godt, – når jeg selv skal sige det. Men da vi havde sunget os igennem første gang, så kneb det lidt for holdene yderst på flojene at holde takten, for de stod jo så langt fra hinanden, at de var ude af stand til at høre andet, end hvad de selv sang. Det blev værre og værre til trods for at jeg svingede med armene som et helt tærskværk, og til sidst glemte jeg varmen, knappenålene, nationaldragtsens værdighed og de 1200 øjne, der iagttog mig, der var kun én ting, der betød noget: Jeg skulle igen få disse 600 stemmer til at synge sammen som et himmelsk kor.

Jeg smed skoene, løftede op i skørterne og løb ned til den ene ende af pladsen, for at starte det første hold, derefter løb jeg videre til det næste

o.s.v., og da jeg endelig havde fået sat dem alle igang, sank jeg fuldstændig lufttom ned på plænen, mens jeg gispede efter vejret, og luften fyldtes med tonerne fra „Rosen fra Fyn“.

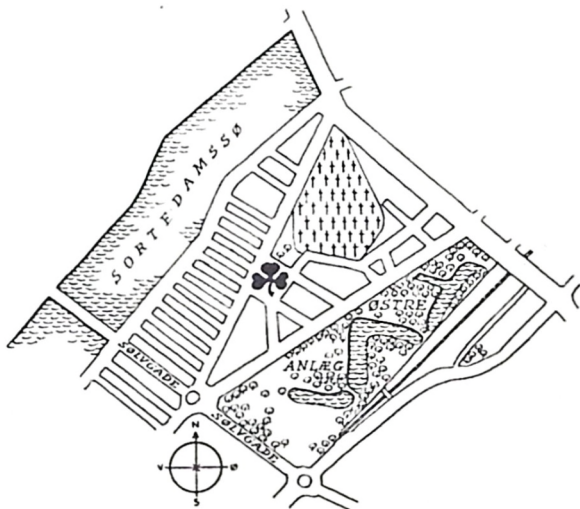
Den næste dag blev der afsløret en jubilæumssøjle i Colombo, og der så jeg igen lady Baden-Powell. Da hun fik øje på mig, smilede hun glad og sagde: „Hvor var det morsomt igen en gang at synge „Rosen fra Fyn“, og så sang hun den for mig midt på pladsen, hvor hun og Premierministeren skulle foretage afsløringen af søjlen.

Men da jeg dødtræt skulle krybe i lagenposen gav Mitchiko pludselig et forbavset udråb fra sig og sagde:

„Hvordan er det du ser ud på kroppen? Enten har du mæslinger eller også har du lopper.“

„Nej, du,“ fik jeg lige fremmumlet, inden jeg gled ind i bevidstløsheden, „jeg har bare været bondepige fra Nordfalster, og sådan én er heftet sammen med 54 knappenåle. Det sætter sine spor!“

Om at være spejder i en storby!

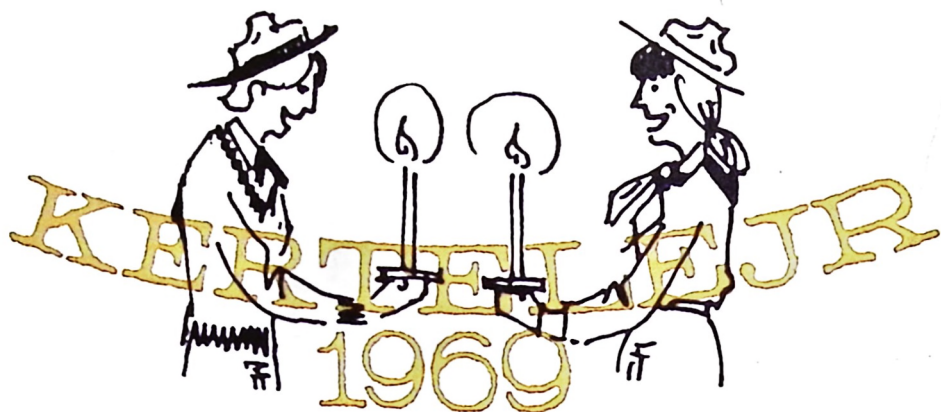
Vi har bedt en trop i det indre København fortælle lidt om sig selv:

II Absalon er en trop i Østerbro division. Vi består af 32 spejdere og 15 blåmejser. Vores lokale er en 2 værelses kælderlejlighed, der ligger i Lille Farimagsgade. En af ulemperne ved at være spejder i en storby, kan være, at man ikke har et spejderhus med nærliggende skov. I vores tilfælde er det ikke så slemt, da vi har Østre anlæg lige i nærheden, hvor vi om somme-

ren kan lægge små løb eller lære at rejse et telt. Men skal vi lære at tænde bål og udføre lejrarbejder, må vi på week-end til Nordsjælland, hvor der findes forskellige spejdergrunde.

Om vinteren bruger vi vores møder til at indøve spejderprøver. Vi forsøger hele tiden at udføre spændende spejderarbejde, så vi ikke mærker, at troppen er klæmt inde i byens tæt beboede del af Østerbro.

Venlige spejderhilsner fra II Absalon.

Nu kommer der lige noget for jer

KERTELEJR for blå og grønne spejdere i alderen 13—15 år afholdes i tiden den 28. juni—5. juli 1969 i PARADISLEJREN ved Silkeborg.

Sæt i kalenderen allerede nu, begynd at spare penge sammen i god tid. På gensyn næste gang.

Mange blå-grønne hilsener
Vibeke Frederiksen
KFUK-spejderne
Hanne Helms
DDP.

Vand og frimærker

VAND er så væsentlig en del af vort liv, at vi simpelthen ikke kan leve uden vand. Ikke alene behøver vi vand til at drikke, vand til at vaske os i, vand til brug ved madlavning, vand til at vaske vort tøj i, men vand indgår også på talrige andre måder i vore daglige fornødenheder.

Det er værd at huske på, når vi klipper frimærker til årets frimærkesamling. Overskuddet herfra går jo til hjælp til færdiggørelse af vandtårnet ved vort nye verdenscenter, Sangam, i Indien.

Der er meget varmt på den egn, hvor Sangam ligger, så der er af hygiejniske

grunde hårdt brug for vand, ligesom der selvfølgelig også er brug for vand, når tørsten skal slukkes.

Vi kan hjælpe med at skaffe vand til Sangam ved at klippe alle de frimærker, vi overhovedet kan få fat i. Frimærkerne klippes af med en kant på ca. 0,5 cm. De indsendes trops- eller flokvis til Korpskontoret, Lundsgade 6, 2100 København Ø.

Indtil 1. september var der indkommet 15 kg og 870 gr. Vi skulle meget gerne nå over 100 kg.

Hjælper DU os dermed?

Festlig „hyttedag“ i Odense

Nu skal I høre lidt fra 2. Odense, „Frie Fugle“, trop og flok. Vi er 56 spejdere, spi-
rer og blåmejser. I oktober 1967 blev trop-
pen 3 år, hvilket blev fejret med en fest
med underholdning, tombola og dans. Det-
te skaffede os et flot overskud til den hyt-
te, vi længe havde savnet.

Den 4. maj 1968 indviede vi så vor hytte.
Vi havde indbudt forældre, førere fra Ka-
ren Brahe og Odin divisioner samt repræ-
sentanter fra Sct. Georgs gilderne m. fl.

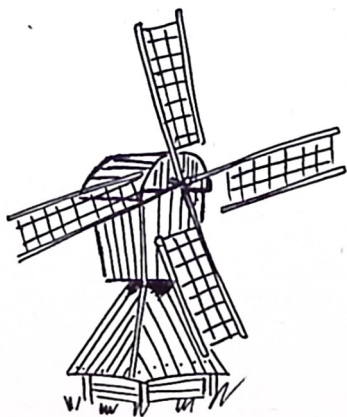
Det blev en stor dag, vi var ca. 200, og
alle gæster skrev deres navne på et skind

til minde om dagen. Vi modtog mange ga-
ver, bl. a. havde spejderne samlet et beløb
sammen til hylde i vores hytte.

Med spejderhilsen

Ruth (Sikke).

Sang fra Holland

In't Kamp

1. In't Kamp is het zo heer - lijk
I lejr er der så her - ligt

2. In't Kamp is het zo
I lejr er der så

3. fijn! We willen hier wel al - tijd, ja, al - tijd zijn!
godt, for her vil vi da al - tid ja al - tid være

4.

WAGGS

ISLAND

HAITI

SPANIEN

TOGO

PHILIPPINERNE

LIECHTENSTEIN

Vi syr og snakker internationalt

Seniorer fra Lyngby var straks med på tanken, da de i foråret blev spurgt om, de kunne tænke sig at lave en klokkestreng med pigespejderemblemer fra forskellige lande. – Resultatet ser I her.

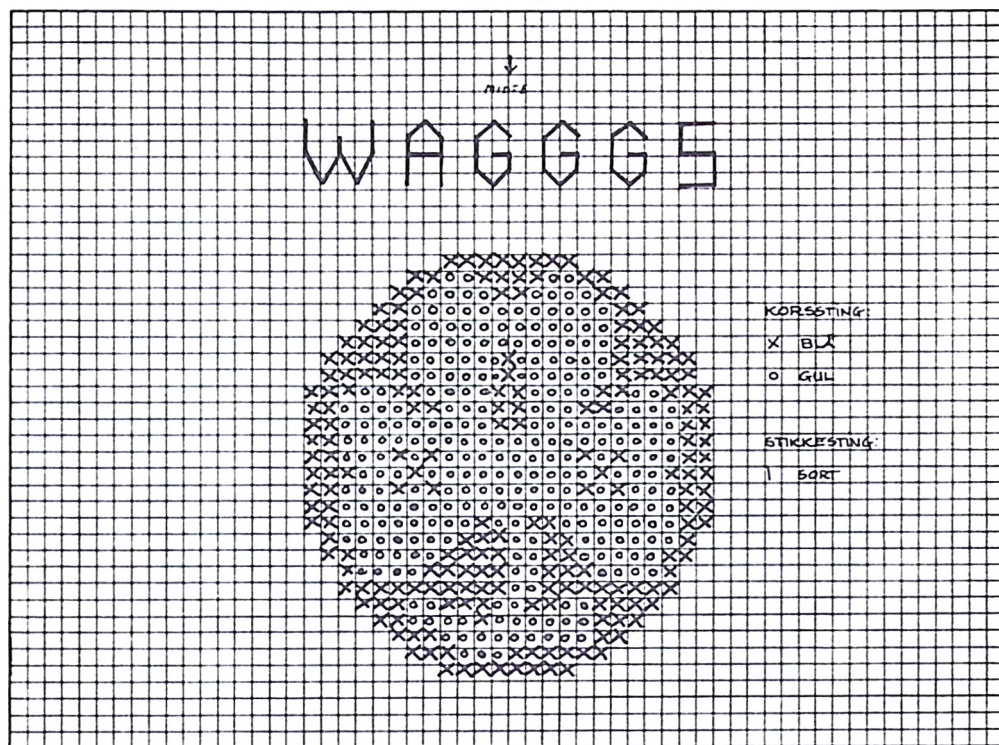
Det er tanken, at der sammen med monstret til hver enkelt emblem følger en beskrivelse af emblemet og spejderbevægelsen i det land, hvor emblemet stammer fra. Således viser det første monster verdensorganisationens emblem og i teksten kan I læse om verdensemblemet. Kort sagt: Klokkestrengen er et forsøg på at forene den nyttige viden med det behagelige syarbejde.

Klokkestrengen kan sikkert i færdig tilstand finde mange anvendelsesmuligheder – enten i jeres tropslokale eller privat eller måske som gave til en spejderveninde. Der er i øvrigt heller ikke noget til hinder for, at I selv kan „udvide“ klokkestrengen med flere emblemer, hvis I får lyst dertil og i øvrigt tager hensyn til det ved stofindkøbet.

Syningen

Den er syet med korssting på hvidt hør-lærred. Til den viste model her anvendes to stykker hør-lærred, hver på 55 cm x 12 cm. (Det ene stykke – bagbeklædningen – kan evt. erstattes af et stykke taft af samme mål). Der er beregnet 1,5 cm sømrum på alle fire sider. Stoffets trådtæthed er ca. 12 tråde pr. cm.

Desuden anvendes amagergarn i farverne sort, blå, gult, gråt, grønt, rødt og hvidt, samt en stramajnal uden spids, og ca. 1,50 m snor som kant plus en bambuspind – ca. 30 cm lang, til ophæng.

Hvert tegn i monstret svarer til 2 x 2 tråde på stoffet. Begynd med at kaste over trådene, så stofkanten ikke flosser. Find midten på stoffets lange led og ri en tråd ned gennem. Der er beregnet otte tråde mellem emblem og navn og næste emblems begyndelse. Navnene sys med stikkesting i sort garn.

Inden du begynder syningen beregner du først 1,5 cm til somrum samt 4 cm til ombukningen. Tæl herefter otte tråde ned, og du kan begynde efter typemonstret.

Monteringen

Når alle mønstre har været bragt følger monteringen. De to stykker stof sys sammen, evt. med vliseline imellem. 4 cm i begge ender medgår til ombukningen. Pyntesnoren ryes let på langs de to lange sider. Bambuspinden deles i to stykker, der tjener som

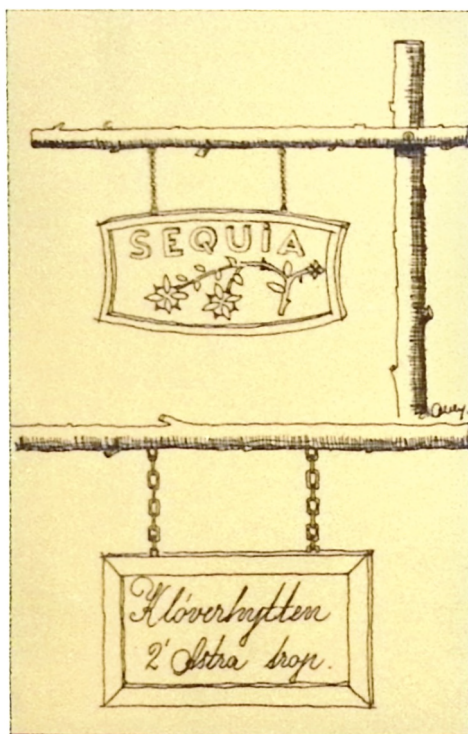
„beslag“. En rest af pyntesnoren kan bruges til at hænge klokkestrengen op i og forned kan den eventuelt forsynes med et par små klokker.

WAGGGS

The World Association af Girl Guides and Girl Scouts – verdensforbundet, hvis navn forkortes til WAGGGS, blev stiftet i 1928.

Verdensemblemet er et af vore fælles symboler. Det er et emblem med et gult treklover på blå bund. De to stjerner i bladene er vore ledestjerner, spejderlov og spejderløfte. Kompassenålen i midten skal vise os den rette vej. Den nederste del af stilken er flammen af kærlighed til menneskene. Det gule treklover symboliserer solen, der skinner på den blå himmel, som er over alle spejdere.

Emblemet må bæres både på uniformen (over venstre brystlomme) og på dit civile tøj.

SKILTE

Blå-grønt stof ☆ ☆

Man bygger spejderhytter og gør meget ud af selve hytten, men ofte glemmer man omgivelserne. Hvordan med indhegningen af grunden, og hvordan med skiltning?

Denne gang skal vi vise et eksempel på indhegning med vandrette rafter. Imprægnerede stolper nedgraves pr. ca. 2 m og rafter sømmes på, således at hegnet er åbent.

Beplantningen er vigtig. F. eks. vilde roser vil pynte meget på et sådant hegn.

Et skilt fortæller andre hvem I er, og hvad der foregår bag hegnet. Har I ikke lyst til at prøve selv?

Køb et par 2" planker, lim dem sammen så I får den pladeform I kunne ønske jer. Tegn så jeres bomærke, navnet på jeres trop og måske lidt anden udsmykning på pladen. Lad bogstaverne, og hvad der ellers er på pladen, stå ophøjet, og skær resten væk med stemmejern og knive, således at motivet springer ca. 1 cm frem. Når det hele er færdigt, lad så pladen „drikke“ al den fernis den kan, så tåler den bedre vejrliget. Lav nu ikke skiltet for stort, ca. 30 x 60 cm er passende.

Et par granstammer som opstandere og tværstolper fås hos tømrerhandleren. Er stammerne ikke afbarket, så klarer du selv det hurtigt. Skiltet hænges op i et par jernkæder med tilhørende øskner.

Der er i snesevis af muligheder for udformningen, så her må I ikke få vanskeligheder.

Det er lige den rette tid til at lave noget sådant her i disse tit sure og triste efterårs- og vinteraftener. God arbejdslyst og held med det!

Månedens stjernebilleder

Nu skal vi afslutte vores rundrejse på himmelhvælvingen, hvis I ser på midtersiden i decemberbladet 1967, har I alle stjernebillederne foran jer.

Vi begyndte med at omtale himlens top (de stjernebilleder, der befinder sig omkring centrum „nordstjernen“) derpå har vi ladet hele billedgalleriet passere forbi os, idet vi hver måned har studeret sydhimlen, og nu mangler vi kun et lille udsnit, nemlig de billeder, der på vores kort befinder sig øverst (derfor vend kortet og kig på de 4 billeder): Cassiopeia, Perseus, Andromeda og Pegasus.

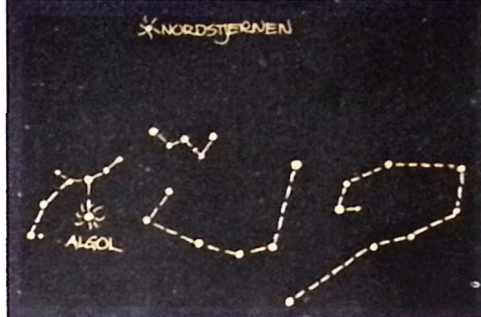
Find Cassiopeia, det store W, som de fleste mennesker kender, – nedenunder findes Andromeda, det er et ret stort stjernebillede, lidt til venstre herfor findes Perseus, der har en karakteristisk trekant af store stjerner, den klareste hedder Algol (det betyder djævlhovedet).

Til højre for Andromeda finder vi Pegasus.

Der er et gammelt sagn, der knytter de fire stjernebilleder sammen.

„Kong Kefeus og dronning Cassiopeias land blev truet af et forfærdeligt havuhyre „Cetus“, hvert år forlangte den en jomfru som offer. En dag faldt loddet på kongedatteren Andromeda, den ulykkelige blev lænket til en klippe i havet og måtte der afvente sin skrækelige skæbne, men hun blev i sidste øjeblik reddet, fordi kongesønnen Perseus befriede hende. Han begav sig på en farefuld rejse langt bort, og opsøgte troldkvinden Medusa, afhuggede hendes hæslige hoved, hvor hovedhårene var slanger. Dette hoved var så forfærdeligt at se på, at enhver der betragtede det, øjeblikkelig blev forvandlet til sten. Ved hjælp af medusahovedet reddede Perseus Andromedas liv, han tog hende til ægte og levede lykkeligt med hende“, sådan siger sagnet.

Da Perseus huggede hovedet af Medusa

spøjtede troldkvindens blod og af blodet dannedes den vingede hest Pegasus, poesens vartegn. Dette billede står i umiddelbar forbindelse med Andromeda. – Prøv at finde de fire figurer på det store stjernekort og sammenlign dem med tegningen herunder.

Hvor har der været mange dejlige klare stjerneaftner i denne sommer og tro ikke at det bliver kedeligt at kigge stjerner, når man har lært stjernebillederne at kende, tværtimod, kan du dem er du dus med himlen, og så kan du selv finde flere knapt så kendte og lidt sværere billeder, desuden oplever man hver aften noget nyt, hvis man er opmærksom. Man kan se små og store stjernesud, det er små partikler, der fra verdensrummet kommer ind i vores atmosfære. Ved sammenstødet med molekylerne opvarmes de og bliver glødende, også luftpartiklerne gløder, det varer kun få sekunder, men det sker så ofte, at man hver aften skulle kunne se dette smukke syn.

Lysende kloder, der bevæger sig imellem de faste stjernebilleder er også en spændende iagttagelse man kan gøre hver aften. Der er efterhånden så mange satellitter i kredsløb om jorden, at man på en aften kan tælle adskillige.

Til slut vil jeg fortælle hvilke planeter vi kan se i de sidste måneder af dette år.

Venus står i november lavt i sydvest mellem kl. 16,30 og kl. 18 og i december står den lavt i syd mellem kl. 16 og kl. 19,30.

Jupiter kan ses som morgenstjerne i november i sydøst og i december i syd-sydøst mellem kl. 6 og til det bliver lyst.

Idet jeg håber at mange har haft glæde af at kigge stjerner, vil jeg slutte denne rundvisning på himlen med at bede jer om at gøre, hvad I kan for at vække interesse hos andre for denne spændende form for orientering og naturkundskab. Nete.

Mest for Seniorer

Vi nåede ikke som planlagt at præsentere den nye leder af seniorarbejdet i sidste nummer. – Nu indhenter vi det forsømte og siger velkommen til Kirsten Strange Nielsen, Skanderborg.

Ny-Hedeby

Du læste vel om drengenes Kulso i sidste nummer?

I sommer havde nogle af os lejlighed til at arbejde på samme måde. D.D.S. havde inviteret alle interesserede blå til at hjælpe sig med at bygge Ny-Hedeby (en model i fuld størrelse af Hedeby ved Slesvig).

Alle pigerne blev sat til at bygge et hus, „Jomfruburet“, i fællesskab. Der lød en masse spydige bemærkninger fra drengene ved starten (nogle af dem har jo også set vore lidt spinkle lejrarbejder, så det er forståeligt), men da huset efter ca. 14 dages

arbejde var færdigt var også bemærkningernes tid forduffet ud i det blå.

Det var alle tiders lejr, spørg blot dem, der var med, som foregik under de frieste former, jeg i min spejdetid har været ude for. Man kunne arbejde efter arbejdstid, gøre hvad der lystede en: Gå i seng (hvilket ingen gjorde), forlade lejren for at se lidt på omegnen eller tilbringe aftenen i kantinen, hvor man i den kraftige beatmusik ikke kunne høre sig selv tænke på, hvor træt man var efter 6–8 timers hårdt arbejde i strålende sol (vi lignede små negere ved afrejsen, dette kan dog skyldes diverse slagsmål med rigtig dejlig blod ler). Jo, vi er vist alle, der var med, parat til at tage det første tog derned, hvis drengene blot lader et ord falde derom.

Tanzania 69

KFUM-spejdernes roverudvalg har nu færdigarbejdet studiemateriale om u-landene. I studiet kan alle de uniformerede ungdomskorps deltage. Studiet er 4-delt og belyser u-landenes problemer ud fra Tanzania. Der vil desuden blive holdt week-ends flere steder i landet, hvor man vil mødes for at høre spændende foredrag, se film og ikke mindst diskutere.

Du kan få studiematerialet tilsendt ved at indbetale:

24,00 kroner til Giro 1420

KFUM-spejderne i Danmark,

Vangehusvej 5,

2100 København Ø.

SENIORLEJR FOR 6 NATIONER

Five keys Camp, Holland 69

50 seniorspejdere – halvtreds!! fra Danmark skal være kærnen i lejren, som arrangeres af DDP's seniorudvalg. Hver seniorspejder besøger et af følgende lande før lejren:

Holland, Belgien, Luxembourg, Frankrig og Tyskland.

Begynd allerede nu at spare sammen til deltagelse i denne specielle lejr.

Woodcraft ved vintertide

Vi er nu allerede nået hen til efteråret, det er slet ikke til at forstå. Hvor tiden dog flyver af sted. Det er jo ikke ret længe siden, vi havde sommerlejr. Men hvis vi kom ud på vor sommerlejrplads, ville vi nu alligevel meget let kunne se, at der er gået et stykke tid.

Naturen er ved at belave sig på vinteren. Bladene på træerne har antaget de smukkeste farver. Rød, gul og brun er blandet med lovets forskellige grønne farver. Meget smukt nu, men en skam at det hele snart vil forsvinde med den første nattefrost og efterårsstormene.

I vil lægge mærke til, at farveskalaen er forskellig for de forskellige træsorter. Nogle som birketræer og lindetræer bliver gule, andre som visse egetræer, vildvin og røn får de herligste røde farver. Grunden hertil er, at den kemiske proces, der foregår i træerne, når det er henimod løvfaldstid, ikke er ens. Hos træer, der bliver gule, sker der bare det, at den grønne farve i bladene ganske stille falmer hen og den gule farve bliver tilbage, mens de træer, der får de meget smukke røde farver giver deres blade en sidste opblomstring, idet de danner et farvestof, der hedder antocyan, men til allersidst vil dog alle bladene antage den brune farve, som I kender så godt fra skovbunden, falde til jorden og ligge der og lune for de blomster, der skal skyde op af jorden til foråret. Men I skal ikke prøve at plukke disse efterårsgrene, for i langt de fleste tilfælde vil I kun få en nogen gren med hjem.

Hvis I kigger på en nogen gren, altså ikke død gren, vil I se, at den ikke er så nogen endda, idet der allerede nu er dannet nye bladknopper, som vil springe ud næste år.

Endnu har mange træer skønne frugter, hvad mener I om de skønne røde hyben, de blå slåen eller de hvide snebær. Alle disse

mange bær skal i vinterens løb tjene til føde for dyr og fugle, som så gør planterne den tjeneste at sprede frøene viden om.

Og nu i disse år vil I også kunne se de mange vindfældede træer fra sidste efterårs storme. – Prøv at se, hvor forskelligt rodnettet er på nåletræerne og lovtræerne. De første har et stort fladt rodnet. Det er derfor de er egnede til at gro på lette jorder, hvor træerne, hvis deres rødder går for dybt i jorden, bare vil stikke ned i sand, hvor der ikke er meget næring at finde. – Lovtræerne derimod kan godt have rødder langt ned i jorden, selvom deres rødder selvfølgelig også går ud til siden. Lovtræer gror helst på god jord, hvor de kan stikke rødderne ned i vand og næringsrig jord.

Normalt er det også nåletræerne der lettest vælter i stormen, de står jo ikke så fast med deres ret overfladiske rodnet, men under den sidste storm, var vinden så kraftig, at mange lovtræer også væltede, idet de stod med bladene på, og derved fik en meget stor flade, som stormen rigtig kunne ruske i.

Hvis I synes, at det er morsomt at gå ude og iagttage skoven på de forskellige årstider, og I gerne vil have lidt mere sagkundskab bag jeres ture, skulle I prøve at henvende jer til en forstmand, og få ham til at tage jer med i skoven af og til på de forskellige årstider. I vil ret hurtigt komme til at føle, at skoven så bliver „jeres egen skov“. Et sted I føler jer hjemme og kender ud og ind.

Svampetur

En anden dejlig tur her i efteråret, er en svampetur. Både i skovbunden og på markerne kan I finde svampe, mange af dem har de dejligste farver, de kan være røde som fluesvampen eller gule som kantarellen. Også faconen kan være meget varierende.

Det normale er jo en hat ovenpå en kortere eller længere stilk, og at der bagpå hatten findes lameller, hvorpå sporer (fro) sidder. Men en støvbold kan være kuglerund, og I har sikkert alle prøvet at træde på en moden støvbold og set, hvordan en støvsky står ud af den. Det er dens facon at sprede sine sporer på. En fyrsvamp, der sidder på træer eller træstubbe, ligner en tallerken, der er limet fast på træet, og en kantarel ligner den yndigste gule udsprungne blomst.

Svampe er nogle meget mærkelige planter. Dels lever de nedenfor og dels ovenfor jorden. Den overjordiske del er frugtlegemet med sporerne. Den underjordiske del er myceliet, der er et vidt forgrenet trådfint væv, der går ud fra frugtlegemet. – I vil sagtens kunne finde myceliet, hvis I graver ned ved svampene.

Ved flere svampearter kan myceliet do inde fra frugtlegemet i midten, og der vil så igen danne sig nye frugtlegemer ved yderkanten, og vi har det, der kaldes en heksering. Mærkeligt nok vil en sådan heksering ofte blive større år efter år, idet myceliet vil vokse udad og dø i midten, ja, de kan endda blive meget store. Den største heksering, der er fundet herhjemme, var 60 m i diameter. Hekseringe kan I finde både i skov, på marker og i græsplæner. Hvem finder den største?

Som I ved, er der både spiselige og giftige svampe, men hvis ikke I har en absolut dygtig svampekender med, så regn hellere med, at de alle er giftige.

Når I retter jeres trætte rygge efter at have gået med næsen i jorden for at finde svampe, vil I kunne opleve at se, at fuglene også er begyndt at tænke på vinteren. Mange fugle, er allerede draget af sted, men støre og viber over sig endnu til den lange rejse sydpå, og ændernes kileformede formationer er let kendelige på himmelen. Det er fugle, der enten er her på gennemrejse fra koldere lande til varmere, eller vore egne sommergæster, der nu trækker sydpå.

Grusgraven

En god tur i efterårs- og vintermånederne endnu inden sneen dækker jorden, vil være at tage ud til en grusgrav. Her vil I kunne se, hvordan der er under jordoverfladen. Langt de fleste grusgrave er morænedannelser, d.v.s. sammenrodede og usorterede efterladenskaber fra istiden, hvor alt ligger hulter til bulter, store og små sten mellem hinanden ind imellem grus og sand. Alt dette bragte isen med sig, dels frosset fast i selve isen dels skubbende det med sig på sin vej fremover, da så isen smeltede blev alt fyldt tilbage.

Isen kom fra mange forskellige retninger, især fra nord og øst, og den bragte stykker af bjergene der med sig. Da der i disse lande er bjergarter, som kun findes det pågældende sted, kan I, når I finder stykker af disse bjergarter, bestemt vide, hvor de kommer fra. Sådanne sten kaldes ledeblokke,

Rhombeporfyrt (brun med lysere pletter).

Kinnediabas (grå med mørkere grå tegninger, at føle på som et blomkålshoved).

Østerskvarthsporfyrt (rød eller brun med lyse og mørke tegninger og mørke glasagtige splinter).

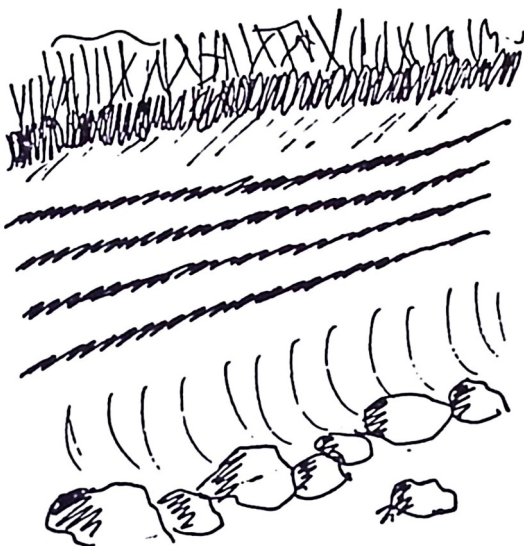
idet de leder os på sporet af isens vandringer. Nogle af de mest kendte ledeblokke er rhombeporfyren, der kommer fra egnene omkring Oslofjorden, østersøkvartsporfyrer, der kommer fra egnene omkring Ålandssøerne i Den Botniske Bugt, og kinnediabasen (blomkålssten), der kommer fra Kinnekullen i Sverige. Undertiden vil I også kunne finde sten med skurestriber. Det er striber, der er lavet af andre og hårdere sten, som isen har ført med sig og hen over de pågældende. Ved store fastliggende sten vil disse skurestriber også vise os den vej, isen har fulgt.

Sommetider kan I finde store sten, som ligesom af sig selv er gået i flere stykker. I reglen vil det være isen, som har sprængt dem. Der har været en revne i stenen, og en dag er der kommet vand ind i denne revne, og inden vandet nåede at tørre, er det blevet frostvæjr, og vandet er blevet til is og har derved udvidet sig med det resultat, at stenen er revnet itu i to eller flere dele.

I andre grusgrave vil I se, at sandet ligger i mørkere og lysere lag. Her er grusgraven dannet ved, at der gennem mange tusind år er aflejret sand i en sø eller ved smeltevand, eller måske er det et oldtids hav, der har gået her ind. Om foråret og sommeren, hvor der kommer meget vand strømmende til bl.a. på grund af tobruddet, vil der aflejres et stort lag sand, det er de store lyse lag, men når vinteren og frosten kommer vil der komme mindre vand og altså en mindre aflejring, det er de mindre og mørkere lag. Sådant en lille serie af et lag, der er dannet i løbet af et år, kaldes et varv. Sjældent findes der sten af nogen stor størrelse, dog en del mindre i vinteraflejringerne, hvor strømmen i vandet har været mindre, men hvis I er heldige kan I måske finde forsteninger her bl. a. af små muslingeskaller. Ja, hvor jeg engang boede, blev der fundet en mammutknogle i en grusgrav.

Skoven om vinteren

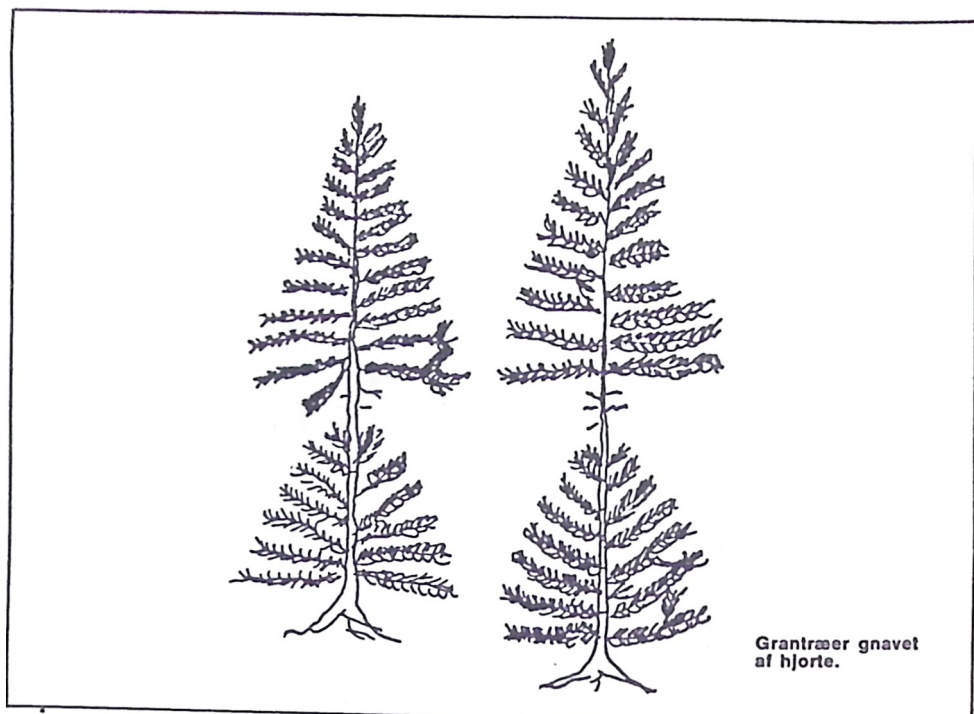
Når bladene er faldet af træerne, kan I også have megen fornøjelse af at tage en tur ud i skoven. Noget af det første I vil lægge mærke til, er, hvor forskelligt træernes stam-

Varv i en grusgrav.

mer ser ud. Bøgetræer er gerne høje og flotte og med en pæn og regelmæssig krone, egetræerne meget mere krogede og med deres grene ud fra stammen i mere spredt fægtning. Birketræerne står og lyser med deres hvide stammer og med deres risagtige kviste og grene. Læg også mærke til, hvordan barken på de forskellige træer ser forskellig ud. – En anden ting, der er let at se nu, er, hvordan dyrene med deres bid og gnav kan beskadige og mishandle træerne.

Små grantræer kan få bidt topskudet af, således at der bliver to topskud i stedet for et, hvilket gør træet ubrugeligt som handelsvare, idet det jo så ikke får en pæn lige stamme. Andre grantræer har fået en underlig kegleformet underdel, medens der gror et topskud op i midten. Det er hjortene, der har været på spil her, idet de har gnavet de små skud af så langt de kunne nå. Forovrigt kan man let se, om det er hjorte eller harer, der har gnavet knopper og skud af, idet harerne gnaver knopper og skud pænt af, medens hjortene river dem af, så bruddet er grimt og flosset.

Grantræer gnavet af hjorte.

På mindre lovtræer vil I ca. 10 cm fra jorden somme tider kunne finde, at barken er gnavet af herop til. Det er markmusen, som har været på spil her, og hentet noget til dagens føde.

Også harer og hjorte kan gnave barken af træerne for at få noget til føden. Også her vil I kunne kende forskel på, om det er haren, der har været der eller hjortene. Harens gnav ser ud, som om den har 2 tænder i undermund og 4 tænder i overmund, idet der i de to fortænder i harens overmund er en længdefurer, så aftrykket af hver tand ser ud som om der var to tænder.

Hvor det er hjorte, især kronhjorte, der har gnavet af barken, ser det ud, som om der med en mejsel er revet lange striber bark løs nedefra og op efter.

Selvfølgelig har træerne ikke godt af dyrenes gnaveri, og hvis dyrene får barken af i en kreds helt rundt om træet, vil det gå ud, medens andre træer vil blive sat meget

tilbage i vækst, da de ikke kan få den fulde næring, når barken næsten er gnavet væk hele vejen rundt.

Meget andet end dette kan I opleve i efterårs- og vintermånederne, når I går ture ud i naturen. Dette er kun et skelet, som I selv må komme mere kod på. Men sørg altid for, før I går ud, at sætte jer ind i det I vil se. Der er så mange gode bøger at slå op i, og der findes så mange venlige og kloge mennesker, som, hvis I beder om det, gerne vil gå med jer ud en tur og fortælle om, hvad I ser.

Årets gang i naturen af T. Wolff.

Spor. (fra depotet).

Politikens Danmarks Natur

I og II bind.

Tidsskriftet Varv.

Ven med naturen, udgivet af

KFUM spejderne.

Årstiderne, udgivet af Gyldendal.

Gæstfriheden, der blev til en USA-tur

Sidste gang hørte I om, hvordan Topsy og hendes søster fra Frederiksberg var blevet inviteret til USA sammen med en norsk pige af en gruppe amerikanske spejdere som tak for den gæstfrihed, de havde vist de amerikanske piger under deres ophold her i landet. Topsy og Pløk skriver nu bl. a.:

Da vi aldrig havde prøvet at flyve før, var det i sig selv mægtigt spændende. Vi landede både i Göteborg, Oslo (her kom Vigdis på), Reykjavik og New York. Her blev vi modtaget af Mrs. Thank, der er intransitspejderværtinde, men så fik vi en slem forskrækkelse, da vi så, at den ene af vores kufferter var væk. Heldigvis fandt vi den igen, men først 5 timer senere. I San Francisco blev vi modtaget af hele patruljen, „International Friendship Patrol“, der består af: Shirley Colt, Chris Baglietto, Judy Lippy, Karen Fazekas, alle fra Pittsburg, Kathy Frey og Edna Week, begge fra Brentwood, Margarita Ugarte fra Antioch og Toni Cutino fra Oakley. De boede ca. 150 km fra lufthavnen, men vi fandt hurtigt ud af, at de slet ikke vurderede afstande som vi gør. De boede alle i huse, nogle havde swimming-pools, hvad vi ivrigt benyttede os af. De havde alle mindst to biler, men det var også nødvendigt, da der hverken gik tog eller busser mellem de mindre byer. Det var for os en helt rigtig måde at være turister på, at vi boede privat, da vi derved kunne få et indtryk af, hvordan de lever derovre.

Lige fra den første dag har vi været på mange ture i Californien, altid i bil. Som regel var en af pigerne chauffør, somme tider en af mødrene. Et sted vi var meget glade for at se var Berkeley universitet, der lå på et meget stort areal, alle bygningerne var hvide og meget smukke. Noget nyt for os var det, at det er sommerskole, så man kan indhente det forsomte. En søndag eftermiddag var vi til folkekoncert i 5 timer, hvor hovedstjernen var Joan Baez. Det foregik udendørs og der var ca. 5000 mennesker i

stegende sol. Spændende var det også i San Francisco at køre i de berømte cable-cars, en slags sporvogn, der kører op og ned ad bakkerne. Det var en kamp for at komme på, og det gjaldt om at holde godt fast. Selve San Francisco er på ca. 800.000 indbyggere og meget ren og smuk. Los Angeles, derimod har en tåge, der ligger over byen, stammen fra fabriksrøg og varmedis. Byens størrelse gjorde et vældigt indtryk på os, den er lige så stor som halvdelen af Sjælland. Man kører og kører ad alle motorvejene og kigger ud over byen, der mest består af en-familieshuse i alle størrelser. Heldigvis besøgte vi også „Disneyland“, det var umådeligt varmt, men heldigvis var der aircondition de fleste steder. Vi købte et hæfte billetter ved indgangen og man kunne derefter vælge de ting man havde lyst til at prøve. Vi var der en hel dag, men havde alligevel ikke set alt. I modsætning til Tivoli var det ikke tilladt at tage madkurv med derind, så vi måtte købe derinde. Vi boede i disse dage hos Shirleys tante og onkel.

Da besøget var af privat karakter, deltog vi ikke i så forfærdelig mange spejderarrangementer, men besøgte dog nogle lejre.

Derovre havde de to slags, day-camp og established-camp. I day-camp var pigerne fra 9-11 år, og de blev bragt derop hver dag og kørt hjem igen kl. 16. De var der 14 dage ad gangen og var opdelt i grupper på ca. 20. Hvad vi var meget forbavsede over var, at der var rideundervisning 2 timer om dagen samt undervisning i hestepasning. I established-camp var pigerne fra 11-15 år, opdelt i en slags patruljer, kaldet birds'nest. De sov under åben himmel, men behøvede jo heller ikke at frygte regnvejr. På begge

lejr kom alle pigerne fra alle dele af Californien og kendte derfor ikke hinanden, når de kom. Lejren blev kaldt „White Meadows“, da den lå ca. 2½ km oppe i bjergene. Der deltog 150 og lederne var betalt for at være der. Spejderne var også der 14 dage ad gangen. Vi var også selv på en lejr i 3 dage med en cadette-gruppe og nogle andre piger, der havde været spejdere. Det var dog ikke helt hvad vi forstår ved en lejr; forenes mænd var med, og de tog sig af alt med bålbygning og grovere arbejde. I Los Angeles havde nogle spejdere arrangeret et møde om formiddagen for os. Der var ca. 7 forere, 35 juniores og cadetter og for dem viste vi lysbilleder og fortalte om Danmark. Dagen efter kom en af forerne med bøger og andre ting til os som tak. Vældig morsomt var det også med aviserne. Vi var i seks forskellige aviser bl. a. i Los Angeles og Pittsburg. I det hele taget kunne de få presen til at skrive næsten hvad de vil om spejderne. Vi sluttede turen af med et 3-dages ophold i U.S.A.'s hovedstad Washington DC. Shirley og Judy's søster var sammen med os. Også der fik vi alt betalt. Til allersidst kørte vi med tog fra Washington til New York, hvor vi var oppe i „Empire State Building“, verdens højeste bygning.

At turen var en mægtig oplevelse, kan ingen vist være i tvivl om. Overalt blev vi modt med megen gæstfrihed og venlighed. Vi talte med en masse mennesker, der gerne ville høre om Danmark. Hvordan vi nogensinde kan takke dem nok, ved vi ikke, men vi har talt om, at det kunne være morsomt, hvis der var nogen mulighed for at få dem bragt herover, evt. til næste korpselejr.

*Topsy og Plok, Nybyggernes Seniorgruppe
Frb. Division.*

MÆGTIGT!

Vi har bedt korpsets repræsentant ved årets „Juliette Low samling“ på Our Chalet, Inge Marie Bertelsen, Hjerting trop, fortælle lidt om sine oplevelser, her og under en uges efterfølgende ophold i Tyrkiet:

Hallo alle blå veninder!

Hvordan skal jeg kunne udtrykke for jer, hvor stor en oplevelse, jeg har haft? Det

kan simpelthen ikke siges. – Mit ophold på Our Chalet har givet mig så mange nye indtryk, som jeg knap kan synke på een gang, men jeg skal prøve at give jer et lille indtryk af, hvad der foregår på en „Juliette Low session“.

Vi var 18 piger fra henholdsvis Japan, Libanon, Jamaica, USA, Nigeria, Argentina og Danmark, og derfor skete der naturligvis altid noget, men udover dette „noget“, havde vi et fast program: diskussioner, hikes i bjergene, som altid var meget festlige, en „cooking-day“ crafts, service til de handicappede i Thun, busture, og lignende.

Vi lavede også en udstilling på Our Chalet, hvad faktisk var den eneste bundne opgave. Blot dette vidunderlige samvær med alle Juliette Low-pigerne giver een en følelse af, at her er „livet“s oplevelse. Længe leve det kammeratskab og hvad der kom ud af det!

Jeg har lært uhyre meget, både på Our Chalet og i Tyrkiet, bl. a. observeret, at unge mennesker på lille Moder Jord faktisk ikke er så forskellige.

Jeg kan desværre ikke gå i detaljer, blot sige, at det hele simpelthen var mægtigt – håber I alle forstår, hvad der ligger i det ord! Jeg vil gerne dele alt det gode med jer, men også give jer et godt råd:

Tag chancen næste gang, du falder over et „tilbud“. Jeg ved, hvad jeg taler om.

Siger man Our Chalet, kan man ikke undgå at sende Inge Lyck en tanke. Kære danske: I kan være stolte og glade for at have hende dernede. – Tak til Inge.

Mine største spejderhilsener til jer alle
Inge Marie Bertelsen, Hjerting trop.

Hallo alle blåmejser

Kløver fortæller:

Alle tiders weekend

Vi har besøgt blåmejsegården hele sommeren, og vi har også været med til at høste. Vi skulle slutte af med en weekend, hvor vi allesammen skulle sove på høloftet. Vi glædede os længe i forvejen, og det blev også alle tiders tur.

Vi samledes hos Gutte, hvor vi afleverede oppakningen, som blev kørt ud til gården i bil, og så startede vi ellers, som vi plejer, på cykler i én lang række.

Så snart vi kom ud til gården, ville vi op i høet, men det måtte vi slet ikke. Vi skulle stille vores sager i den åbne vognport, og så skulle vi ud og se på dyrene, og vi legede i haven. Vi spurgte hele tiden Gutte, hvornår vi måtte komme op på høloftet, og endelig fik vi lov til at kravle derop. Vi skulle sove til begge sider for vognporten, og vi måtte kravle op ad nogle meget høje stiger.

Det havde vi ikke prøvet før, og vi var ikke helt modige ved det. Da Dims var kommet halvt op, turde hun ikke gå videre, men ville ned igen. Glad var lige bag hende, og ville ikke gå ned. Hun skældte godt ud, og Dims kom da

også op. Der var masser af hø og halm på loftet, og vi skulle sove helt oppe over noget, som hed hanebjælkerne, dér hvor taget går sammen i en spids. Der var en masse spindelvæv, og det var der også nogle, som ikke var så glade for. Vi havde det mægtigt sjovt, og der faldt en masse hø ned i vognporten. Det lagde Gutte omkring stigerne, så kunne det ikke gå helt galt, hvis vi drattede ned, sagde hun. Så skulle vi ned ad stigerne igen, og det var næsten meget værre end at komme op, men da vi alle var nede, så skulle vi naturligvis op til den anden side for at se, hvordan de andre skulle sove.

Vi blev efterhånden helt dygtige til at gå på stiger, og selv Dims kunne klare sig selv både op og ned. Så sad vi i vognporten og spiste den medbragte mad, og så troede vi, at vi skulle sove. Men nej, vi skulle først gå en alt for lang tur, og først klokken 8 fik vi lov at klæde os af. Det foregik i vognporten, for ellers ville vore ting blot blive borte i høet.

Vi vaskede os i et gammelt vaskehus på den anden side af gårdspladsen, hvor

der også var en rigtig trine. Vandet var meget koldt, og det var også begyndt at støvregne. Endelig var vi færdige, og vi begyndte at kravle op med vore soveposer.

Under stor ståhej fik vi endelig plads, efter at Gutte havde fået os anbragt nogenlunde på rækker. Vi snakkede og råbte til dem på det andet loft, og Gutte sad nede i vognporten og kiggede ud på regnen.

Efterhånden blev det helt mørkt. Så skulle Glad over på trine, og så skulle alle vi andre naturligvis også afsted. Vi kom ned ad stigerne og løb gennem regnen over gårdspladsen og tilbage igen.

Nej, hvor var det spændende. Nogle af os havde lommelygter med, men der

var også en lampe i porten. Så kom vi op igen, og så kunne Dims og jeg ikke finde vore soveposer. Så måtte Gutte op og hjælpe os, og hun fandt dem da også. Jette, der boede til den anden side, kunne heller ikke finde sin pose, og så måtte Gutte også finde den.

Så fortalte vi spøgelseshistorier, og så blev Dorte bange og tudede og ville hjem. Gutte kravlede hen over os alle sammen for at trøste hende, og så sagde hun, at nu skulle vi sove, men nu var Glads sovepose væk. Gutte havde det vældig sjovt, for hun havde jo lov til at kravle op og ned hele tiden, medens vi skulle blive på loftet. Tilsidst sagde hun: – Nu går jeg i hi, og så bo-rede hun sig ned i noget af alt det hø, som stadig dryssede ned.

Det var spændende at ligge i høet, og vi sang nogle sange, og vi kravlede også rundt og kneb hinanden i tæerne. Det puslede sådan nedenunder os, og Gruk sagde, at det var rotter. Så blev der et værre hyl, og Gutte måtte op til både den ene og den anden side og finde soveposer og fortælle, at det blot var kørerne i stalden under os, som vi kunne høre pusle. Så sagde Gutte at klokken var halv tolv, og så tror jeg nok, at jeg sov.

Jeg vågnede ved, at Dims trillede helt over i mig, og jeg puffede til hende, for at få hende væk igen. Så vågnede hun og gjorde vrøvl, og så råbte jeg på Gutte for at få at vide, hvad klokken var, og lidt efter var vi alle vågne. Gutte mumlede et eller andet, men så skulle Glad igen på trine, og hun råbte, at nu var det tørvejr og måneskin. Så gik vi allesammen på trine igen, og vi så på månen, der var fuld. Da vi endelig havde fundet soveposerne igen, sagde Gutte, at klokken var 3 om natten.

Vi sov til klokken 6, og så spurgte vi Gutte, om vi måtte stå op, for høet kradsede sådan, at de kløede over hele kroppen. Vi kunne næsten ikke finde hende under alt det hø, som stadig dumpede ned. Alle vore ting var også dækket til, så Gutte måtte finde en høtyv og stikke det op på loftet igen. I løbet af 1 time, lykkedes det at få det meste væk og få fundet vore sager.

Jeg syntes, at jeg hørte Gutte mumle noget om, at det her gjorde hun aldrig igen, men jeg er ikke klar over, hvad hun mente.

Så spiste vi havregryn og mælk, og Gutte smurte nogle store madder, for

vi var meget sultne, og da vi havde pakket sammen og leget, kørte vi hjem.

Jeg gik næsten i seng med det samme og sov lige til den næste morgen. Vi var alle enige om, at det var en mægtig skæg tur, og vi spurgte Gutte, om vi ikke skulle tage ud på gården igen den næste weekend, men hun sagde desværre: NEJ.

Breve

Kære Nord.

Vi ville gerne fortælle dig om vort første møde efter sommerferien, hvor vi havde besøg i flokken af en junior-spejder fra Barea, Ohio, USA.

Vi startede mødet med at synge „Vær sand og vær lydig“. Klokken 17 gik vi ud for at hente vor gæst, Elise, og hendes far og mor.

Så begyndte vi at lege. Først legede vi boldstafet, Kom med og Blinkeleg. Vi sang Atte Katte Nova, og My Aunt Great. Bagefter dansede vi. Vi overrakte gaver og nåle til hinanden og til slut dansede vi Peter Syvspring og sang tapto.

Mange hilsener fra Tåsingeflok.

Brevet er underskrevet af alle blåmejserne, og deres BF skriver, at man vil prøve at få kontakt med Barea i Ohio, hvor Elise kommer fra. Lykkes det at få denne kontakt i orden, så håber jeg, at I vil skrive og fortælle derom.

Er der flokke, som har kontakt med blåmejser i andre lande?

Kønne og sjove fisk

Materialer:

Sort karton, en hvid farveblyant til at tegne med.

Klart plastic kan købes i ruller i farverne: Gul, rød, grøn, blå.

Fremgangsmåde:

Tegn 2 ens fisk.

Klip dem ud.

Klæb kulørt plastic over hullerne på den ene fisk.

Klæb den anden fisk nøjagtig over den første, så plastic'en kommer imellem.

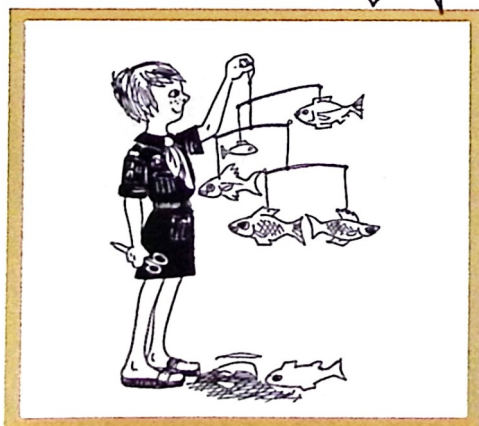
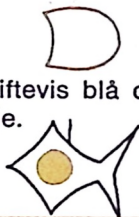
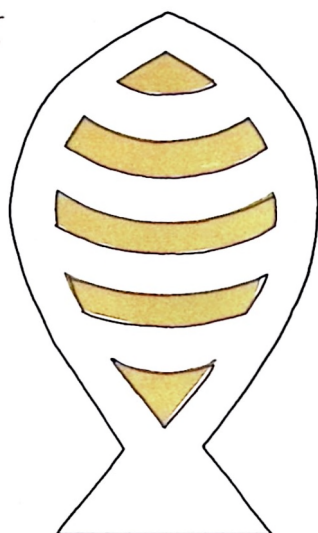
Hænges op i en snor. Flere store og små fisk kan sættes sammen til en uro.

Striberne kan have forskellig farve.

I stedet for striber kan man tegne store skæl.

Prøv at give fisken skiftevis blå og grønne skæl og et rødt øje.

Denne fisk har rødt plastic i midten.

Månedens konkurrence

Fortæl om eller tegn en oplevelse i efterårsskoven.

Indsendes inden den 10. november.

Hvad præmierne består af, skal være en hemmelighed.

Hvem vandt

Der er kommet mange meget fine og meget morsomme tegninger og farveklip både til historien om solstrålerne og om sommerlejrens spændende oplevelser, og det blev atter nødvendigt at trække lod.

De 2 håndbøger gik til Vibeke Andersen, 2. Birkerød flok, der ønsker Pigespejderhåndbogen – og til Ryom flok, der bedes sende ønske om håndbog og adresse.

Følgende får en træstpræmie:

Birgit Berg Roesgård, Struer flok,
Annette Krogh, Ry flok,
Ingelise Blok, Støvring flok,
Lise-Lotte Møldrup, 2. Palnatoke flok,
Britha Dam Larsen, 2. Bernstoff flok.

Alle breve og løsningen på opgaven sendes til:

Hallo alle blåmejser, Karen Nordström, Kollerødvej 54, 3450 Allerød.

KLØVERARBEJDET

Den mærkelige sækkepibe

Mellem høje bjerge og dybe dale, i det halvfjerdsindstyvende land med fattige og gode mennesker, var der engang en spillemand. Han spillede så godt og lystigt at selv skråningerne hjalp til med deres susen. Et sted i skoven hørte spillemanden pludselig klappen af hestehove og et øjeblik senere stod to ryttere foran ham i den mørke nat.

– Vil du ikke nok spille lidt for os, spillemand? – spurgte den ene.

– Ikke så gerne i dag for jeg har lovet de unge fra landsbyen at spille til dans på kroen – svarede spillemanden.

Da tog den ene rytter fat i spillemandens frakke, hev ham op på sin hest og galoppe-rede afsted med ham gennem skoven.

Tidligt næste morgen fandt hyrden fra landsbyen spillemanden sovende under et fyrretræ. Først troede han at spillemanden aftenen før havde fået en tår over tørsten og ruskede i ham for at vække ham, men Martin spillemand svor på, at han ikke havde fået et eneste glas, men at der derimod var hændt ham noget meget mærkeligt.

– De der ryttere fløj over bjerge og dale med mig, og jeg hørte en stemme sige: Velkommen iblandt os, spillemand. Og da jeg kom til mig selv lagde jeg mærke til land-skabet omkring mig – det var smukt som en drøm. –

– Hvor er jeg? – spurgte jeg.

– Til møde – svarede de.

– Tja, jeg kunne jo spille et par sange for jer, sagde jeg, og gav mig til at spille. Ved sækkepipens første toner strømmede damer og herrer til, og de lo, dansede og

hoppede og alle gav sig til at synge med. Selv gamle kællinger med briller og oldinge med skæg til midt på maven morede sig gevaldigt og nød mit spil.

Jeg spillede og spillede, og pludselig sagde min sækkepibe – ffffft – og revnede. En af de gamle herrer lagde mærke til, hvor nedtrykt jeg blev og sagde: – Her har du en ny sækkepibe, Martin. –

Og den nye sækkepibe var et vidunder, jeg spillede igen og herskaberne dansede til den lyse morgen. Da den første solstråle kom op over kimmingen, forsvandt hele herligheden.

Hyrden lo:

– Det er vel nok en dejlig drøm, du har haft Martin.

– Det var ingen drøm, her har du beviset, min nye sækkepibe – sagde spillemanden.

Så gik de begge ned ad skrænten og da de kom til hyrdens hytte bad denne spillemanden indenfor. De satte sig til bords og hyrden bød sin gæst et stykke brød og ost. De skulle lige til at spise af det sparsomme måltid, da døren blev åbnet og ind kom skatteopkræveren. Hyrden havde ikke betalt den sidste rate. Han var en fattig mand, hans mark var mager og så var den slet ikke hans egen. Han lejede den hos herremanden og for at tjene til det nødvendigste vogtede han koer og får.

– Må jeg ikke nok vente til efteråret, jeg har ikke haft en skilling mellem hænderne i snart et helt år. Hav dog lidt medlidenhed med mig – bad hyrden.

Men for opkræveren kunne svare, gik do-

ren op for anden gang. Det var sognefogeden og hans medhjælper, der kom for at opkræve sogneskat. Bagefter dem kom degnen og præsten efter tiende og kromanden efter sine penge for brændevinen.

– Ak, jeg stakkels menneske, nu får de skindet af mig – sukkede hyrden.

– Hold op med at jamre – nu vil jeg spille lidt – sagde spillemanden og gav sig med det samme til at blæse på sin sækkepibe.

Og så skete der noget meget mærkeligt. Alle de tilstedeværende gav sig til at grine. De lo og lo og fik sidesting og kunne ikke holde op med at le.

Så spillede spillemanden en sang til og alle gav sig til at synge. De sang og de skrællede og de kunne ikke holde op igen. De blev hæse som ravne, men måtte synge videre om de så ville eller ej. Og så skulle I ba-

re have set, hvad der skete, da spillemanden spillede den tredje gang. Da gav alle sig nemlig til at hoppe og danse. Opkræveren hoppede ned under bordet, sognefogeden gængede i døren, degnen og præsten dansede rundt oppe på ovnen og kromanden spadserede på hovedet rundt i stuen. Og ved fjerde sang måtte alle de, som ikke boede i hytten, løbe ud af den, så langt, langt væk at de slap for sækkepibens trylleri.

Og siden den dag var det Martins sækkepibe der sørgede for ret og orden i landsbyen, og ingen fik mere lov til at plage livet af de fattige.

(Fra bogen: Slottet som var lavet af æggeskaller. Slovakiske eventyr. Borgens forlag).

Mon ikke der kunne laves en sjov dramatisering over eventyret?

Min mening...

...nye uniformer - og korpslejr

En uniform med 8 „åreringe“, diverse mindesmærker og konstant oprullede ærmer skrider efter en afløser – men hvilken?

*Mørkeblå spejderhat med lædersnor**

Mørkeblå anorak med mavelomme (vindtæt poplin – Moskox)

Hvid fløjtesnor med kronplætning

*Grønt torklæde**

Lyseblå skjorte med lommer (lærred)

Læderbælte som nu

Mørkeblå buksenederdel med bukselommer (gabardine)

*Mørkeblå sportsstrømper med strømpeopslag**

Mørkebrune sko (evt. forformede).

Dette er uniformen til alle, grundstammen skal være den samme hele vejen, tilbehøret* skal vise, hvilken gruppe man tilhører:

Hovedbeklædning: blåmejser og spirer: skråhue, spejdere: spejderhat, seniorer: baskerhue, førere: som gruppen. Tørklæde:

blåmejser og spirer: grønt med rød kant, spejdere: grønt som nu, seniorer: grønt med gul kant, førere: som gruppen og strømpeopslag: blåmejser: rødt, spirer: rødt, spejdere: grønt, seniorer: gult, førere: som gruppen.

Mærker og distinktioner efter det gamle reglement på anorakken dog modeknappen på skjorten – alle må bære mærker efter sin gruppe.

Galla som i gamle dage: hvide handsker og rød/hvid gallasøjfe.

Nu har jeg fået påklædt min spejder reglementeret, så kommer vi til undtagelserne, som ikke gælder parader.

Vinter: mørkeblå fløjls cowboybukser, under anorakken mørkeblå sweater med rund hals, mørkeblå tophue, mørkeblå luffer eller handsker.

I lejr: blå (wrangler-) cowboybukser, shorts, blå lærredssko.

Det var mit forslag – til øjeblikkelig vedtagelse?

Med venstre hånds pegefinger

den gamle gazelle, Plys, fra

1. Morsland trop, Limfjordsdivisionen.

PS.: Hvad med en korpslejr hvert 5 år, så enhver spejder kan opleve en sådan i sin „spejderguldalder“?

Mette Tondering, Hocoota, 1. Bernstorff trop, foreslår følgende:

Vinteruniform/galla:

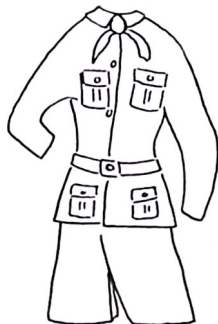
Lang jakke med 4 lommer, spejderbælte, ingen manchetter, grønt tørklæde. Buksene derdel uden lommer. Alt i mørkeblåt, evt. med lyseblå skjortebluse inden under. Skråhue eller baskerhue. Stof som nu, skjorteblusen dog af bomuld.

Vinteruniform:

Mørkeblå uldne bukser med let svaj. Ulden mørkeblå sweater og lyseblå skjortebluse.

Sommeruniform:

Ligesom vinteruniformen, blot i lyseblåt bomuld med blåt tørklæde, lyseblå skjortebluse uden ærmer. Kan bruges uden jakken.

Diverse:

Haslevs bæltedåse er udmærket, især til sommeruniform uden jakke. Mærker og due-lighedstegn som nu.

Forslag til ny hat:

Tag en spejderhat, vend vrangen udad og fjern remme og bånd. Resultat: klokkehat.

PROTEST!

Vi protesterer meget mod indslag om uniformsforandring i „Pigespejderne“s forårsnummer. Vi synes nemlig aldeles ikke at den store spejderhat, som er klædelig til mange og som desuden er et slags kendetegn for danske spejdere, der næsten er de eneste, der har bevaret den oprindelige spejderhat, skal afskaffes. Den er upraktisk, ja måske, men den er ikke til at pakke ned. Den er til at have på. Kan man ikke forli-

ges med den, kan man jo bare bruge skråhuen. Måske kunne man udskifte skråhuen med baret, men ærlig talt, er den ikke lidt uoriginal? Desuden synes vi at de hvide skjortebluser ville være meget upraktiske, i lejr især. Vi har som afskrækkende eksempel set engelske spejderes „hvide“ strømper. Prøver på bæltet synes vi heller ikke er en god idé. De særlig dygtige må jo have ekstra bæltet. (Ikke fordi det bliver et problem for os foreløbig). Der er jo plads nok på uniformen.

Panter patruljen, Tønder.

Har du prøvet en skiferie på Our Chalet

Kom og stå på ski med os i tiden 19. januar–2. februar 1969.

Dette tidsrum er især reserveret for engelske, hollandske og danske deltagere. Hver morgen gives der gratis skiundervisning for alle – begyndere og viderekomne – der har lyst til at deltage. Der er rig lejlighed for alle erfarne skiløbere til at deltage på hel-dagsture og prøve Adelbodens mange skilif-ter.

Forhåbentlig vil solen skinne, så de, der foretrækker at nyde sneen og bjergene uden ski på benene, også vender solbrændte og tilfredse hjem. Om aftenen samles vi alle til et aftenprogram, som I naturligvis selv er med til at vælge.

Alle over 16 år er velkomne. Har din bedste veninde ikke fri, så tag alligevel af sted. Our Chalet er netop et sted, hvor man sagtens kan tage på ferie alene – det er et hus, hvor man finder nye venner med det samme.

I vintersæsonen er Chalet et åbent fra den 22. december til den 9. marts, og alle er naturligvis velkomne inden for hele dette tidsrum. Ved at deltage i den særlige skiferie fra 19. januar–2. februar kan man, hvis et tilstrækkeligt antal deltagere melder sig, opnå en billigere rejse.

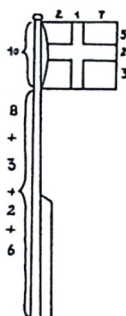
Mange hilsner og forhåbentlig på gensyn.

Inge Lyck.

PS. Ansøgning om deltagelse skal ske til Korpskontoret, Hunderupvej 67, 5000 Odense, inden 1. november.

Smatterier

TIL
LYKKE

Lene og Hanne blev enige om, at de ville sige tillykke ved at hejse flaget – men til deres rædsel opdagede de, at det var nogle højst mærkværdige forhold, der var på flaget og mellem flaget og flagstangen.

Ser du godt efter, kan du se, hvorfor Hanne og Lene vil sige tillykke, og til hvem, de siger tillykke.

Løsning andetsteds på siden.

Fra sædvanligvis velunderrettet kilde ved vi, at den nordiske lejr for

13-årige

i Paradislejren blev alle tiders lejr. Ganske vist regnede det af og til i „paradis“, men det satte ikke skår i glæden. Programmet omfattede bl. a. en herlig tur til „Lego-land“.

„Du vandt, kammerat –
og du er min ven.

Jeg håber, vi snart må ses igen“.

Sådan lød omkvædet i sidste vers af lejr-
sangen, og med det ønske drog de 250 del-
tagere fra Norge, Sverige, Finland og Dan-
mark hver til sit efter en herlig lejr.

De gæve nordjyder

I sidste nummer nåede vi slet ikke at få fortalt jer om nordjydernes distriktslejr i Hanebakkerne. Fra nær og fjern vil rygtes nu vide, at det var alle tiders lejr, hvor-
ne slår ikke til, når den skal beskrives.

De havde spejderchefbesøg og en foræl-
dredag, der siger sparto til, hvad man hid-
til har oplevet på nørrejyske overdrev. Vi
skal spare jer for længere redegørelser om

TEGNEREN THORA TRILLES TINKA-TEGNESERIE

lejren, blot sige, som redaktørens specielle udsending:

„Du kan lige stole på, at vi har det skægt ...“.

Beskæmmende...

Det var virkelig nedslående at konstatere, at kun otte – 8 – reagerede på indbydelsen til at være med i konkurrencen om sommerens bedste lejrarbejde.

Er I da så idéforladte i Det Danske Pige-spejderkorps, eller mangler I tiltro til egne produkter?

Beskæmmende er det i hvert fald, at ikke flere deltog.

Vi har valgt at lade 1. præmien gå til patruljen „Hocoota“, 1. Bernstorff trop.

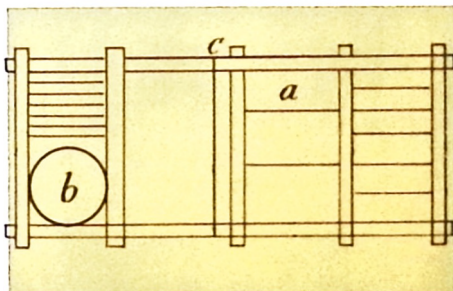
Patruljen har lavet et „alt-i-eet-køkken-

Løsning:

De forkerte tal på flagets dimensioner giver på begge led 10 – og den ene „klamme“ på flagstangen giver 19, den anden 10. Med lidt god vilje bliver det jo til 10-10-1910, korpssets fødselsdag.

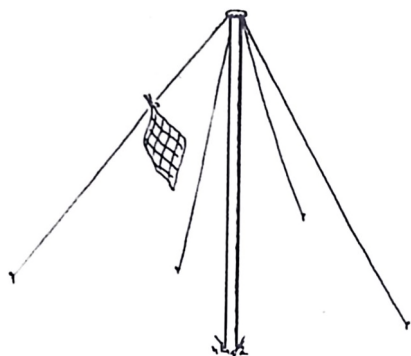
bord“, og indsendt indtil flere tegninger af samme.

Desværre er ingen af tegningerne helt overskuelige, men med lidt forklaring går det vist. Foruden køkkenbordet – set fra oven på tegningen – var der tilknyttet et tørrestativ for viskestykker m. v., posestativ, stativ til køkkenrulle, opvaskeborste. ved et let træk i en snor (c) på køkkenbordet åbnedes „låget“ over spildevandshul og affaldshul. Spækbrætter udgjorde

bordpladen (a), mens bordet omkring opvaskebaljen (b), der var „indbygget“, var lavet af fletværk. Ideen er ikke ukendt,

men det er de færreste, der binder an med et sådant kombinationsværk.

I øvrigt har en anden indsender, Kirsten Nielsen, Kappendrup, pr. Langeskov, Fyn, indsendt et forslag, der i mange detaljer ligner vinderforslaget. Kirsten foreslår bl. a. i sit forslag, at der over den ene ende af bordet laves et tallerkenstativ.

Kirsten indsender desuden et forslag til et tørrestativ og får 2. præmien for en „fidus“ heri. Ved at lade bardunerne være snoede, kan man få viskestykker og lign. til at hænge fast ved at putte et hjørne ind mellem de snoede barduner.

Præmierne kommer med posten.

POSTBOX

Kære postvenner!

Hvor er jeg glad, fordi jeg er blevet postboxsekretær. Alle de ønsker, I har sendt til Mummy i ferien, har jeg fået, og aldrig havde jeg forestillet mig, at så mange pige-spejdere var så interesserede i at få penneveninder. Jeg skal gøre mit bedste for at opfylde jeres ønsker.

Mange af jer ønsker Norge; der er desværre lang ventetid, men da den norske post-boxsekretær har været min penneveninde i over 30 år, må hun sandelig hjælpe mig med adresser. Vi håber, det sker hurtigt.

I dag har jeg følgende tilbud:

England: 1 spejder, 14 år.

Holland: 2 spejdere, 14 år.

USA: 9 spejdere, 14-15 år.

Syd-Afrika: 2 spejdere 13-14 år.

Syd-Afrika: 1 tropsassistent, 30 år.

Australien: 2 tropsførere.

New Zealand: tropsassistent, 17 år.

Sverige: Blåmejsefører, 19 år.

Venlig hilsen
kilde

Indsendt den	Postbox nr.
Jeg ønsker en penneveninde i	
(land) eller	
Navn	
Adresse	
Født den Ar	
Sprog	
Jeg har i forvejen gennem postboxen fået penneveninder i (lande)	
Vedlagt kr. 1,80 i frimærker.	
Postboxens adresse: Inger Rosenkilde, Jyllandsgade 96, 6700 Esbjerg.	

Depotets trench-coat

er smart og praktisk!

Den er i dobb. poplin, mørkeblå

str. 10, 12 og 14 år 104,00

str. 32-46 119,00

og

uniformens grønne tørklæde står fint til den 2,80

Anorakker

i mørkeblå poplin, stor lomme foran
og vindfang i ærmerne

str. 8-16 år 38,50 - 44,50

str. 38-46 50,50

Vindjakker

i mørkeblå, dobb. tetoron, med hætte, lang
lynlås, stiklommer, vindfang i ærmerne

str. 8-16 år 60,00 - 82,00

str. 40-46 91,00

Kender I de

Spanske støvler

- de er dejlige til traveture, lette og stærke.

Brun hunting med kraftig gummisål

str. 35-38 68,00

str. 39-41 72,50

OBS!

FIRKORT-SPIL

OBS!

Depotet har nu mange spændende og oplysende udenlandske spil med fugle, dyr, spejderprover, flag m.v. Der er spilleregler med på dansk. PRØV dem til jeres PATRULJEMØDER. - Priser fra 5,75 - 7,25
Til blåmejser kan især anbefales spillet „Natur-Memory“ 13,50

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . 2100 København Ø . Telf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-13

(gælder ikke depotudsalgene i provinsen)

VAKSE?

Se så starter snilde
seniorspejdere
spændende
sensommerens
såre spændende
SENIORDYST.
Sandelig
sådanne seniordyster
skærper straks seniorers
snarrådighed, snilde.
Styrker seniorgruppers
strålende sammenhold
sender seniorsnak
som samler seniorer.
Skynd sig seniorer
seniordysten starter
september sandelig.

Hermed en tredelt dyst for de frække, fikse, fremskridtsbevidste seniorer:

- 1 a Formuler et diskussionsoplæg til brug i korpsets seniorgrupper ved hjælp af 20-40 lysbilleder og en båndoptager eller skreven tekst. De tre bedste vil få materialer betalt
AFLEVERES SENEST 1. FEBRUAR.
- 1 b Fremstil en plakat, der vil kunne overbevise selv den søvnigste spejder om, at senior det må hun også være. Altså en propagandaplakat 40 x 60 cm, som skal kunne publiceres.
AFLEVERES SENEST 15. DECEMBER.

Præmie: Bedste gruppe sikrer sig deltagelse i en superspændende primi hike et endnu ukendt sted i landet.

De færdige resultater sendes til Vibeke Mørch, Lundsgade 6, og det endelige resultat offentliggøres og fremvises på seniorrigstinget i marts måned 69.

Vil I være med, så send os en hilsen senest 15. oktober. TAK.

Seniorhilsen
Vibeke og Lise.